

Arrest

nr. 231 634 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun huidig verzoek verklaren zij zich te hebben bekeerd tot het Christendom. Sinds 2016 kwamen hun broer/oom H., die reeds langere tijd in Nederland woont en zich in 2012 bekeerde, en A. R., een missionaris, verzoekers les geven over het Christendom. Zij lieten zich op 22 juli 2018 dopen in de Perzische Kerk "Kores" in Nederland. Zij vrezen omwille van hun bekering vervolging door hun familie, hun burens en hun stam.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen zij volgende documenten neer: doopcertificaten, een visitekaartje van de Kores Kerk, het rijbewijs van H., de eerste pagina van het paspoort van H., drie documenten van de Sint Maarten kerk in Morlanwelz, een nationaliteitsbewijs en een DVD met video's van hun doopceremonie.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. De veiligheidssituatie in hun regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad bij arresten nr. X van 15 juni 2018 en nr. X van 15 juni 2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers stellen dat: "Het CGVS te veel aandacht besteedt aan de verificatie van theoretische kennis van verzoekers over het Christendom." De Raad merkt op dat het niet enkel op basis van hun beperkte kennis is omtrent het Christendom dat geen geloof wordt gehecht aan hun werkelijke bekering, maar ook op basis van een aantal andere vaststellingen zoals o.a. dat zij niets over hun bekeringsproces hebben verteld ten tijde van hun eerste verzoek, hoewel zij zich toen reeds zouden hebben bekeerd, dat het feit dat zij ook al sinds hun aankomst in België in 2015 hebben geweten dat hun broer/oom christen was, maar hier ook niets hebben over gezegd tijdens de interviews in verband met hun eerste verzoek hoewel er toen gevraagd werd of iedereen in hun familie sjiïtisch moslim is en er toen ook over hun oom/broer en zijn vrees ten aanzien van Irak gesproken is, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet had geprobeerd zich te laten dopen vóór zijn eigenlijke doop in juli 2018, dat verzoekster in verschillende kerken vroeg om zich te laten dopen, dat verzoekster ook steeds het belang van het kunnen "bewijzen" van haar bekering vermeldt,... Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat het niet geloofwaardig is dat iemand in Irak op de hoogte is van hun bekering, en dat zij verzoekers – onafgezien van het feit dat hun bekering onoprecht is - hierom zouden vervolgen.

Een algemene verwijzing naar hun risicoprofiel als christenen en artikels/rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 oktober 2019, voeren verzoekende partijen aan dat er niet afdoende aandacht is besteed aan het feit dat zij zich bekeerd hebben en zij om die reden bij terugkeer naar hun land van herkomst enorme risico's lopen. Verzoekende partijen stellen dat het CGVS zich vooral focust op hun theoretische kennis en van hen eigenlijk te veeleisend is. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat het risico dat zij lopen niet correct werd geanalyseerd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 31 oktober 2019 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het tegenspreken en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen dienaangaande formuleren.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende gebeurtenis is en dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de bekeerling op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering kan aantonen. De kennis van verzoekende partijen over het christendom is minimaal, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, zodat zij de oprechtheid van hun bekering niet aannemelijk maken. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die dit flagrant gebrek aan kennis verklaren of vergoelijken.

Bovendien dient te worden hernomen dat het niet enkel op basis van de verzoekende partijen hun beperkte kennis omtrent het christendom is dat geen geloof wordt gehecht aan de oprechtheid van hun bekering, maar ook op basis van een aantal andere vaststellingen zoals (i) verzoekende partijen niets over hun bekeringsproces hebben verteld ten tijde van hun eerste verzoek, hoewel zij zich toen reeds zouden hebben bekeerd, (ii) het feit dat zij ook al sinds hun aankomst in België in 2015 hebben geweten dat hun broer/oom christen was, maar hier ook niets hebben over gezegd tijdens de interviews in verband met hun eerste verzoek hoewel er toen gevraagd werd of iedereen in hun familie sjiitisch moslim is en er toen ook over hun oom/broer en zijn vrees ten aanzien van Irak gesproken is, (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet had geprobeerd zich te laten dopen vóór zijn eigenlijke doop in juli 2018, (iv) verzoekster in verschillende kerken vroeg om zich te laten dopen, en (v) verzoekster ook steeds het belang van het kunnen “bewijzen” van haar bekering vermeldt. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat iemand in Irak op de hoogte is van hun bekering, en dat zij verzoekende partijen – onafgezien van het

feit dat hun bekering onoprecht is – hierom zouden vervolgen. Verzoekende partijen brengen geen argumenten aan ter weerlegging ervan.

Gelet op voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers hun oprechte bekering tot het christendom, noch aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat zij werkelijk bekeerd zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS